Rábské noviny

6. ZÁŘÍ 2019

50

RABÍ, BOJANOVICE A ČEPICE

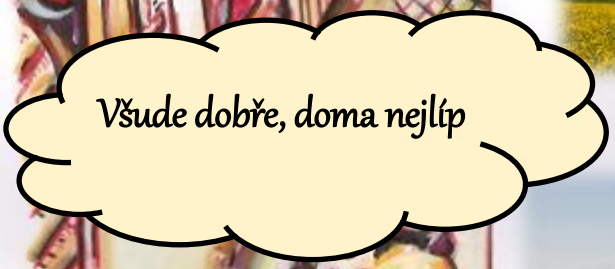

Úvodník

Nebyla jsem s mým mužem na dovolené 10 let. Když byli naši synové malí, jezdívali jsme každý rok a projeli celé Slovensko, část Čech a několikrát navštívili Chorvatsko. Kluci vylétli z hnízda a můj muž, létající na paraglaidu, vyrážel jen na kopce. Několikrát jsem byla s ním, ale to obnášelo vyjet na kopec lanovkou, on ulít a já obcházela přilehlá místa a až večer jsme se sešli pod kopcem. Pak jsme se rozdělili. On létal a já si užívala Rábíčka a vyjížděla s kamarádkami na kratší výlety. Až loni nastal zlom. K 60 narozeninám jsme dostali darem společnou dovolenou- mladí to mysleli dobře. Výlet do Paříže jsem zamítla. S cestovní kanceláří naplánovaná téměř každá minuta a bez jídla. Můj muž kulhající po úrazu kolena a hladový, to by nebylo to pravé ořechové. Proto jsem vybrala další možnost - maďarské lázně v Egeru. "Do lázní můžu jet i na vozíku a ne teď takhle mladý." byla odpověď. Přesto jsem zájezd přihlásila a nelitovala. Hezky jsme si v termálech odpočinuli a viděli při výletech plno krás. Během pobytu jsme se seznámili s osazenstvem celého autobusu (já) a mužíček si liboval, že zaplať pán bůh neumím maďarsky.Jinak by se okruh mých známých o hodně rozšířil. Zřejmě se mu dovolená jen se mnou zalíbila, protože vyrážíme spolu letos do Českého Švýcarska. "Ale co tam s babou, když bude celý týden pršet ?" Proto se naše dovolená roztříští, polovina České Švýcarsko a zbytek s kamarády na Moravu do vinných sklípků a poznávání moravských krás. Doporučení: jezděte, dokud můžete, ale hlavně, s kým je vám milo. Přeji všem hezké babí léto.

Drahuška Houdková

Obsah vydání

Z malého městečka za velkou louži 3-5

- Rozhovor s Radkou Půrokovou ml.

Okénko do života v obcích 6--20

- Velikonoční řehtání v Čepicích
- Velikonoční tvoření s dětmi v Čepicích
- Také žijeme kulturně, my v Rabí
- Noc kostelů již po čtvrté...
- Stavění máje v Čepicích
- Stavění máje v Rabí pohledem Míry K.
- Pouť v Čepicích
- Pamětní kámen v Čepicích
- Z Čepic za hrnčíři do Berouna
- Zájezdy nejen pro seniory
- Brigády, brigády, to my máme rádi...
- Vítání občánků
- Sušický klíček v ubytovně na hřišti
- Grilování na Hlinovatkách
- Prázdninové letní odpoledne
- Jak jsme jeli do Týna
- Tábor v Čepicích
- Setkání harmonikářů v Čepicích
- Na Berlín!!!
- Již 5. rokem dny otevřených dveří v Bojanovicích
- Skvělá propagace Dámy
- Vesnice roku Plzeňského kraje 2019

Okénko do MŠ Rabí 21-22

- Ahoj školo, sbohem prázdniny

Knihovna Rabí 23

- Noc s knihou

Zprávy z Radnice 24-30

- Co bylo a nebylo, nebo zase bude
- Usnesení č. 5

Ohlédnutí Roberta Töpfera 31

Buděticko-rábský fotbal 32

- O Buděticích se mluví zase hodně nahlas

Myslivecké okénko1 33

Úřední deska 34

Z malého městečka za velkou louží

Do tohoto vydání RN přinášíme rozhovor s dcerou naší kolegyně (účetní-matrikářky) paní Radky Půrokové, která se nejmenuje jinak než Radka. Její vazby na Rabí jsou především ve spojitosti s hradem Rabí, kde Radka Půroková mladší několik let pracovala při letních brigádách a nasávala tak jedinečnou atmosféru městečka. Dnešní povídání nebude však o Rabí, nýbrž o Americe, kde Radka mladší několik let žije se svým americkým manželem. Pojďte s námi nehlédnout do této země, kde se žije blaze.

Jmenuji se Radka, narodila a vyrostla jsem v Sušici v Pošumaví. Nikdy jsem netoužila žít jinde, protože ač jsme poměrně často cestovali i za hranice naší krásné vlasti, věděla jsem, že doma je prostě doma. Asi se ptáte, proč tady asi v nadpisu zmiňuji tu velkou louži. Právě za tou velkou louží už shodou náhod žiju 5 let, ale doma je přece jen na Šumavě, kam se ráda každoročně vracím, jako právě zrovna teď. Na Rabí jsem prožila spoustu času, zejména přes letní prázdniny, kdy jsem na Rabí pracovala třeba na hradě, ale i pod ním (v podzemí hradního kostela , ve stánku s upomínkovými předměty a tak dále). Dnes mám to potěšení povykládat si s panem starostou Mirkem Kraucherem právě o tom, jaké to je žít na druhé straně světa pro úplně obyčejnou holku ze Šumavy. A tady naše povídání může začít. Doufám, že se mi povede čtenářům přiblížit alespoň malinko kulturu a zvyky z jiného světadílu.

Hodně lidí zná Ameriku z televize, ze slavných hollywoodských filmů, seriálů, můžete jmenovat. Taky velká část naší populace vnímá Ameriku jako něco velkolepého, kde se sny stávají skutečností na denním pořádku, kde je každý bohatý a vždy pozitivní. Tohle a ještě mnoho jiného se stalo jakýmsi stereotypem, tedy představou o dokonalém životě v dokonalé zemi. Musím říct, že než jsem do Ameriky odletěla, neměla jsem žádnou představu o tom, jak se tam žije, co je běžné a ani jak fungují základní věci, jako je školství, zdravotnictví a obecně orgány státní správy.

Moje první momenty byly doslova šokující. V dlouhé několikahodinové frontě na imigračním letištním oddělení, kde se kontrolují víza pro vstup do Státu, jsem se nestačila divit, jak obrovské všechno je. Doslova. Letiště, lidé, auta... To je asi první věc, které si průměrný Evropan při vstupu do USA všimne. Všechno je nějak mnohem větší, hektičtější a anonymní. A všude je zima. Ne proto, že by byl leden (přiletěla jsem do Států na konci srpna), ale proto, že Američané mají neustále všude zapnutou klimatizaci a podchlazují (ano čtete správně, neochlazují – PODchlazují) všechny veřejné budovy, obchody, domy, auta. Další věc, které si nemůžete nepovšimnout, když už máte husí kůži z klimatizace nastavené na 17 stupňů Celsia, je, že když si objednáte vodu, tak za ni neplatíte, nikdy. To je skvělá zpráva! Ovšem v další sekundě si všimnete, že sklenice (plastová, téměř vždy) je naplněná až po okraj ledem. Brrr. No co, je to zadarmo, tak nebudeme nadávat. Při cestě z letiště se nejspíš podivíte nad tím, jak obrovská auta většina Američanů řídí. Není tajemstvím, že v průměru je cena za benzín v USA nižší než v ČR, takže je tolik nemrzí řídit auto se spotřebou 20l/100km. Asi už toho bylo pro jednoho dost, řeknete si, ale pak to vidíte! Najednou se před vámi rozprostírá cosi o šířce 6-8 jízdních pruhů v každém směru a vy zjišťujete, že tahle doprava tu zřejmě nebude tak bezstarostná jako jízda ze Sušice na Modravu. Většina silnic/dálnic se tu stavěla ještě v době, kdy velkoměsta nebyla přelidněná do takové míry, jak je tomu nyní. Dříve těch 6 „pruhů“ řidičům krásně stačilo, realitou dneška jsou však věčně ucpané silnice v kteroukoliv denní dobu, asi něco jako D1, ale 3x vět-

pokračování na straně 4

ší. Někdy máte pocit, že při řízení z Los Angeles k nám do Orange County zestárnete cca o rok.

Jak je to v USA s obezitou a stravováním obecně?

Většina lidí si asi všimla, že velká část populace v USA jsou lidé s nadváhou. To samozřejmě platí dnes už asi pro většinu moderních zemí, nicméně Amerika je v tomhle ohledu poměrně silný reprezentant. Z mého pohledu to ale dává smysl a řeknu vám, proč. Průměrná porce jídla v restauraci je asi tak 2x-3x větší než v Česku. Když jsem byla ve Státech prvních půl roku, vždy jsem z porce snědla čtvrtinu a nechala si většinu zabalit s sebou, jak je tu zvykem. Jenže ono si na to poměrně rychle zvyknete a pokud se nehlídáte, jíte víc a víc a než se nadějete, klidně sníte celou tu velikou porci a upadnete do jídelního kómatu (a napraví vás jen hodinový šlofík). Dalším faktorem je, že zdravé jídlo je tu mnohonásobně dražší než „junk good“ - tedy nezdravé jídlo, po kterém se právě snadno tloustne. Pro příklad: v McDonalds se najíte poměrně slušně za 8 dolarů, ale pokud si chcete objednat v nějaké úplně obyčejné restauraci salát, zaplatíte za něj jednou tolik.

Jak bys popsala obecně úroveň života a mentalitu Američanů?

Zase bych asi vypíchla jeden z hlavních zažitých stereotypů o USA – „v Americe se vydělávají velké peníze a všichni jsou tam bohatí“.

Právě tady se začnu usmívat asi nejvíce a ráda bych uvedla pár věcí na pravou míru. Amerika, nebo chceme-li Spojené Státy, je obrovská země, která je velmi diverzifikovaná, co se obyvatel, příjmů, vzdělání a

možností týče. Nemůžeme tedy přirovnávat např. Los Angeles k nějakému malému městečku na Aljašce. Samozřejmě minimální mzda se liší stát od státu a odvíjí se podle toho, jaké náklady na život v dané lokalitě jsou. Asi bych to nejlépe přirovnala k naší Evropě. Evropa se nám také skládá z velmi odlišných států a nemůžeme srovnávat například ekonomicky Švýcarsko a Ukrajinu. Budu tedy mluvit o Kalifornii, státě, kde žiju něco málo přes 5 let. Minimální mzda je téměř 12 dolarů na hodinu. Přepočteno na naší českou měnu se to zdá jako hodně peněz. Ovšem tyhle přepočty nejsou vůbec důležité, protože nájem jednopokojového bytu tady stojí nejméně okolo 1800 dolarů měsíčně, průměrný nákup pro dvoučlennou rodinu v supermarketu stojí přibližně 300 dolarů týdně a to nemluvím o dalších povinných výdajích jako pojištění, škola (pokud máte děti) a další nezbytné výdaje. Řeknete si asi: jasně, vždyť já taky platím pojištění a moje děti taky chodí do školy a do supermarketu chodíme i 3x týdně“. Zásadní rozdíl je v tom, že v Česku je socializované zdravotnictví. To už skoro nikde jinde na světě není (a ve většině zemí nikdy ani nebylo). Znamená to v praxi, že v Česku platíme pouze malý podíl na naší zdravotní péči a nemusíme se tedy obávat dalších nákladů spojených s návštěvou lékaře. Naproti tomu v Americe nemá zaměstnavatel povinnost připlácet vám na zdravotní pojištění a faktem je, že velká část Američanů si nemůže zdravotní pojištění dovolit, protože průměrné zdravotní pojištění hrazené z vlastní kapsy vyjde na 500-1000 dolarů měsíčně a to je, řekněme pro 3 člennou rodinu v hodně případech likvidační. Další věcí je, že i když už to pojištění máte, existuje cosi, čemu se říká „copay“ neboli částka, kterou musíte uhradit pokaždé, ze svého nehledě na to, že měsíčně už pojištění platíte. V překladu do srozumitelné řeči to znamená, že jdete k doktoru a mezi dveřmi dáte kartičku pojišťovny a také 30-100 dolarů „copay“ (něco jako náš dřívější poplatek 30Kč). Za všechny další úkony spojené s vaším vyšetřením lékař účtuje vaší pojišťovně, ale také současně i vám samotným. Takže jednoduše – platíte měsíčně vysokou sumu za lékařskou péči, kterou když si dovolíte využít, vaše copay může vyšplhat běžně do řádů až 10.000 amerických dolarů. Zajímavostí je třeba mateřská dovolená. V USA neexistuje institut mateřské dovolené, jak ho známe z Česka.

pokračování na straně 5

Maminka přijde do porodnice, odrodí a jde domů druhý den (pokud nejsou nějaké velmi závažné komplikace), od zaměstnavatele má dovolené zůstat s novorozencem doma prvních 6 týdnů jeho života a pak se musí navrátit do zaměstnání. Dítě se pak umístí do institucí jako „day care“ nebo se najme chůva.

Matka, která si může dovolit zůstat s dítětem doma, musí mít finanční podporu manžela nebo člena rodiny, protože samozřejmě, pokud se do práce nevrátí po šestinedělí, práci ztrácí a je nezaměstnaná = bez peněz. Rodičovská jako taková neexistuje. Maminka nemá ani jeden den klasické mateřské dovolené.

Jiná kulturní odlišnost, když už jsem se dostala ke zdravotnictví, je obřízka. Ano, světe div se, každé americké mimino mužského pohlaví krátce po narození podstoupí tento rychlý zákrok. Není tedy pravdou, že se obřezávají pouze Židé nebo děti se špatnou osobní hygienou.

A co třeba americká velkoměsta a možnosti vzdělání?

Co je na amerických metropolích atraktivní pro spoustu lidí je, že můžete snadno v restauraci sedět blízko vaší oblíbené celebrity, potkat v parku vašeho oblíbeného herce nebo spatřit ve Starbucks po ránu nenalíčenou super modelku. Můžete také studovat na jedněch z nejprestižnějších (a také nejdražších) univerzitách světa jako Harvard, Yale, Princeton, Columbia, Stanford a můžeme pokračovat. Nejen že dostat se na jednu z těchto univerzit je velmi náročné, ale i dost nákladné, a tudíž absolventi např. medicíny začínají svůj profesní život s dluhem i přes půl milionu amerických dolarů (ano, toto je cena školného za lékařský diplom). Naše školství je unikátní především v tom, že je stále pro studenty zdarma. O tom se všem Američanům pouze zdá a řeknu vám, že nám to dost závidí. Pokud rodič šetří svým dítkám na školné, začínají mnohdy ještě dřív, než děti má, protože našetřit průměrně 200.000 dolarů na průměrnou školu není vždy úplně snadný úkol.

O Americe se říká, že to je velmi svobodná země, jak se na to díváš ty?

Amerika je velice multikulturní a unikátem alespoň pro mě zůstává, že doslova vedle sebe v jednom sousedství žijí běloši, Asiaté, černoši, Indové, lidé z Blízkého Východu a nikdo s tím nemá větší problém. Také svobodu spatřuji v náboženství a víře jako takové. Můžete bydlet v jednom domě s ortodoxními Židy, praktikujícími muslimy, křesťany a adventisty sedmého dne a nikdo vám ze života nebude dělat peklo. Co mi ale přijde pro změnu mnohem víc omezující, z mého pohledu je, že všechno má svá striktní pravidla a lidé je většinou ustrašeně dodržují. Například u nás na Šumavě, když se vám chce na záchod a zrovna okolo není nic, kam byste si mohli dojít, tak vykonáte potřebu třeba někde za starou stodolou. To je něco, co byste si v USA mohli tak zkusit jednou. Nejen, že dostanete obrovskou pokutu, ale hlavně budete v registru „sex offenders“ (čili něco jako sexuální deviant) proto, že „obnažujete na veřejnosti své intimní partie. Tohle je velký problém, protože většina informací o každém člověku je v USA veřejně dostupná a pokud se hlásíte o práci a zaměstnavatel si zjišťuje informace o vaší osobě a vyběhne mu, že jste v registru „sex offenderů“, tak se můžete rozloučit s tím, že vám práci někdo dá. To bylo pro mě osobně celkem šokující. Přitom by se řeklo, že tak základní potřeba jako vyprázdnit močový měchýř by nemusela být tak hrubě trestaná. Na druhou stranu spousta „omezujících“ pravidel je pro mě osobně plus. Téměř všude je tu zakázáno kouřit (parky, ulice, pozemky škol, restaurace, bary, pláže) a pít alkohol (ten můžete pít doma nebo v restauraci, ale neexistuje, že si otevřete láhev alkoholu a jdete se s ní projít na pláž nebo jen tak na ulici).

Děkuji ti za rozhovor a jen dodám...všude dobře - doma nejlíp :-) *-mk-*

Okénko do života v obcích

Ohlédněme se za děním v našich obcích. Léto je sice za námi, ale proč si nepřipomenout to, co se dělo od vydání minulého čísla? Jsou to nejen Velikonoce, májky, poutě a mnohé jiné akce, které tvoří kolorit vesnického života. Komunitní život byl v minulosti, ale i v současnosti nositelem tradic. Žijeme vesnickým způsobem, nebydlíme v aglomeracích, na samotách, kde život určují jiná specifika. Známe se, nejsme anonymním článkem ve společnosti a kdo chce, tak se může přidat, nebo něco zorganizovat. Nestyďme se za projevy, které jsou typické pro život na venkově. Přestože je město Rabí městem, díky zde stojícímu hradu, tak svým charakterem a počtem obyvatel je pořád vesnicí. Buďme rádi za živý venkov, který nám mnoho lidí z měst závidí.

Velikonoční řehtání v Čepicích

Tak jsem se toho letos zase ujal, oběhl jsem všechny čepické domečky a zajistil partu řehtačů. V průběhu třech dnů, kdy se řehtalo, se nás sešlo 21, což je hezký počet. Máme zde velmi štědré sousedy, protože kolik jsme si toho poslední den vykoledovali, se ani popsat nedá. Moc vám všem děkujeme za vaše dary a milá slova. Rádi děláme akce, které vás baví.

Marek Sulán

Velikonoční tvoření s dětmi v Čepicích

O velikonoční sobotě jsme se s čepickými dětmi sešli v kempu na společném tvoření. A tak se malovalo, vystřihovalo, omotávalo, zdobilo a... povídalo. Po několikahodinové práci si děti odnášely domů kraslice zdobené voskem, vajíčka omotaná provázkem a dozdobená kytičkami a peřím, dekorované velikonoční osení, zápichy v podobě barevných slepiček a malovaná sádrová vajíčka.

Hlavní atrakcí odpoledne se ale neplánovaně stala projížďka dětí na valníčku. Jezdilo se a jezdilo a jezdilo by se možná doteď, kdyby nedošel benzín. Jak málo stačí k dětské radosti!

K povedenému odpoledni přispělo i bezchybné slunečné počasí.

-jk-

Také žijeme kulturně, my v Rabí

Nejen prací živ je člověk, ale také potřebujeme, kromě fyzické aktivity, i trochu potěšit naši mysl.
Členové ROSy odjeli **1. dubna** do Měšťanské besedy v Plzni na divadelní představení komedie Caveman, které měli od spolku zcela zdarma jako poděkování za aktivní činnost v roce 2018.
Chtěli jsme také udělat radost našim občanům a pro ně jsme do klubovny spolku pozvali **6. dubna** Malou divadelní společnost Kostým, kde nám herec Michal Boška ztvárnil postavu Karla Hynka Máchy. Bylo to krásné představení se zpěvem i recitací a hned jsme se domluvili na termínu 23. listopadu jejich hry o Karlu Hašlerovi.
Do hradu jsme opět pozvali **5. července** ochotníky ze Strašína s jejich hrou Pan Kaplan má třídu rád. Na tuto komedii přišlo více než 130 návštěvníků a dobře se bavili. Do zámku v Blatné jsme již v minulých letech organizovali zájezd, ale v letošním roce jsme pro 20 občanů naplánovali **2. srpna** od 22 hodin noční oživené prohlídky a odjeli se podívat na rábskou Blanku Strolenou, která v nich účinkovala. Osvětlený zámek, netradiční scénky a celý námět v nás vyvolal úžas, a tak příští rok plánujeme pro další skupinu občanů repete.

Výlet na zámek v Blatné

Divadelní představení Pan kaplan má třídu rád

Noc kostelů již po čtvrté....

Kostel sv. Jana Nepomuckého v Rabí se v pátek **24. května** otevřel v 18 hodin, aby přivítal asi 25 návštěvníků přicházejících na ohlášený koncert duchovních a církevních písní v podání Kostelního kytarového souboru z Horažďovic. Soubor muzikantů a zpěváků neváhal rozdat přítomným i zpěvníky písní, aby si mohl každý s nimi zanotovat. Byl to opravdu krásně prožitý čas v našem nově vymalovaném kostelíčku. Návštěvníci darovali na restaurování oltáře více než 2100 korun a za to jim patří velké poděkování.

Stavění máje v Čepicích

Májko, májko zelená, přes hory doly nesená….

Tahle slova jsem si vypůjčila z jedné překrásné písničky, kterou zpívají naše děti ve sboru. Vždycky, když ji slyším, nebo si ji sama broukám, představuji si všechny ty májky, které jsou nesené přes hory, doly nebo třeba jen přes malý dvoreček. Přinesené k tomu, aby byl svátek jara a lásky oslaven se vším všudy.

Je za tím ale spousta práce. Už jenom vybrat ten správný strom, je pořádný oříšek. Potom ozdobit. Tady nejsme žádnou výjimkou, zdobíme ji klasicky jako všude jinde. Pouze na špic připevňujeme vždycky českou vlajku, aby ta naše májka vypadala echt vlastenecky. Potom stavění. To skýtá každoročně spoustu napětí, dobrodružství a zábavy. Zvlášť, když se staví poctivě ručně jako u nás. Naštěstí máme dost šikovných chlapů, kteří si s tím hravě poradí. V jejich podání to vypadá spíš jako nějaká hra než pořádná dřina.

No a pak už jen uhlídat. To obstaráváme všichni a rádi. Vždyť je to vlastně skoro první možnost po dlouhé zimě, kdy můžeme spolu všichni venku posedět, popovídat, opéci si buřtíka a přitom se zahřívat nějakou teplou nebo ostřejší tekutinou.

Ti méně zdatní či mladších ročníků se sice rozcházejí domů dříve, ale vždy se naštěstí najde někdo, kdo to do toho ranního kuropění vydrží a májku nám všem uhlídá. *-hs-*

Stavění máje v Rabí pohledem Míry K.

Když jsme byli malí tak jsme netrpělivě čekali, až se ozve místní rozhlas, abychom věděli, kdy to vypukne. S údivem jsme koukali, jak se ručně májka staví, jak se chlapi dohadují, pokřikují a hecují. Večerní sezení u ohně pro nás bylo tabu, ale našli jsme si místo nad školkou, kde jsme si udělali vlastní oheň, abychom mohli tajně kouřit a zkoušet ochutnávat pivo.

Nějaký čas uplynul a my už pomáhali májku přivézt z lesa, stavět a podílet se na pitném režimu u ohně. Starší postupně přenechali májku a věci s tím spojené nám, tehdejší mládeži. Abychom si práci usnadnili, nechali jsme májku stavět nákladním autem s rukou. Všichni udiveně koukali, jak technika nahradila lidskou sílu. My si libovali, jak to jde bez práce. Mohli jsme se rychle přesunout k ohni a užívat. Postupem času ale přestali lidé stavění májky navštěvovat, protože vlastně nebylo na co koukat. Hydraulická ruka, šup do díry a vše je hotovo. Publikum, společenská událost, setkávání sousedů, to vše se rázem vytratilo. Bylo jen otázkou času, kdy se vrátíme k tradici.

Vzal jsem z práce žebříky, lana a vše potřebné domluvil. První rok ručního stavění po takové pauze byl horor. Hádky, napětí a nervozita. Ovšem po těch několika letech, kdy májku opět stavíme ručně, jde vše jak po másle. Přiznám, že nervozita je tam vždycky, ale ten okamžik, kdy je májka na svém místě, stojí za to. Všichni účastníci si opráší ruce, publikum zatleská a všechny provází určitě pocit zadostiučinění po námaze a pocit sounáležitosti, která se upevní nad žejdlíkem piva, které každoročně koupím. Kdysi jsem totiž řekl, že až budu jednou starosta, tak každou májku koupím sud. A jen pro připomenutí, nekupuji ho ze žádných tajných obecních fondů, jak jsem zaslechl, nýbrž ze svého kapesného, které má skoro každý chlap, když je rodičem. Aby Čepice a Bojanovice nepřišly zkrátka, tak jim předávám po litru mandlového rumu.

A o tom, jak jsme bránili májku při jejím posledním uříznutí našimi sousedy z Bojanovic, popovídám příště. Vždycky se totiž zasmějeme při vzpomínce na to, jak to probíhalo. Ale pozor!!! Letošní hlídači přivezli do Rabí trofej, tak příští rok budeme muset být ostražití. *-mk-*

Pouť v Čepicích

Letecký pohled na Čepice

Sv. Antonín z Padovy (běžně též Antonín Paduánský, 15. srpna 1195 Lisabon – 13. června 1231 Padova) byl portugalský františkánský mnich, teolog a kazatel. Jde o jednoho z nejproslulejších svatých, který je uctíván po celém světě. Katolická církev jej prohlásila roku 1232 za svatého a roku 1946 za učitele církve. Je patronem za nalezení ztracených věcí, manželství, žen a dětí, chudých, seniorů, cestujících, za šťastný porod, proti neplodnosti, františkánů a mnoho dalších. Takto to říká Wikipedie.

A právě na tohoto svatého, na jeho svátek - v den jeho úmrtí, slavíme u nás v Čepicích pouť.

Domluvili jsme mši svatou, v sobotu odpoledne ji v naší kapličce sloužil sušický vikář P. Donnerstag. I kolotoče jsme domluvili a ty u naší kapličky vyhrávaly už od pátku. Takže ať už přišel na náves kdokoliv, s ohledem na jeho priority slova pouť, přišel si na své.

-hs-

Májka na Rabí je chvílí, kdy se všichni setkáváme

Pamětní kámen v Čepicích

Usazování pamětního kamene, Láďa Prchalů se svým synem Láďou Prchalem

Dne 5. května byl postaven pamětní kámen u Lípy Svobody v čepickém kempu. Na něj bude usazena pamětní cedule s popisem a datem vysazení. K tomu došlo na podzim loňského roku, v době oslav, jak jsme vás již dříve informovali. Děkujeme aktérům (Láďové Prchalové a Jarda Potužník - poznámka jiného dopisovatele).

text a foto -jp-

Z Čepic za hrnčíři do Berouna

4.-5.května se konaly v Berouně, jako každý rok jarní hrnčířské a řemeslné trhy. My jsme se vypravili v sobotu 4. května již podruhé do víru rušného jarmarku. A bylo co k vidění: nejenom berounská keramika, ale široká nabídka keramiky různých technik od hrnčířů z celé republiky i zahraničí. Součástí akce byly i koncerty, ochutnávky staročeských specialit, piva i českých a moravských vín. K vidění zde byly i výrobky ze skla, kovu, cínové nádobí, smalt i hudební nástroje. Své umění tu ukázali i šperkaři, dráteníci, řezbáři, košíkáři, knihaři, tkalci, včelaři a spoustu jiných řemeslníků. Bylo opravdu na co koukat a co obdivovat. Moc jsme si to všichni užili a také toho spoustu nakoupili. Z Berouna jsme odjížděli s pocitem, že je mezi námi hodně šikovných lidí. Snad stará řemesla zůstanou ještě dlouho zachována, protože zájem o ně je obrovský, o tom v Berouně svědčí každoročně velký počet návštěvníků.

-mš-

Zájezdy nejen pro seniory

Letos jsme opět začali organizovat zájezdy pro seniory i občany. Máme v plánu navštívit několik míst ve vzdáleném okolí, která jsou zajímavá.

Náš první výlet autobusem **11. dubna** nás zavedl do Klatov, kde jsme shlédli v pavilonu PASK klatovského muzea výstavu skla ze šumavské sklárny firmy Lötz z Klášterského Mlýna. Obdivovali jsme nádherné barevné výrobky zručných sklářů ze začátku 20.století. Naše další cesta vedla do lékárny U Bílého jednorožce na náměstí se zajímavou komentovanou prohlídkou.

Rábští senioři na výstavě skla v Klatovech

Druhý výlet **7. června** byl do Velhartic. Tentokrát jsme měli věkové rozpětí účastníků zájezdu od 2 let do 85 let a nejmladší i nejstarší to zvládli bravurně. Hradní dominantu jsme vynechali pro množství schodů a zašli jsme raději jen do zámku. Prohlédli jsme si s průvodkyní vnitřní komnaty a potom zamířili na výstavu Ve službách krále, umístěné pod hradem. Ta nás překvapila svojí nápaditostí a množstvím informací o době císaře Karla IV. a Buška z Velhartic. Potom už jen cesta zpět do Rabí na zmrzlinu pod šapitó, protože byl krásný teplý den. Další výlet je plánovaný až na září, kdy pojedeme na vodní hrad Švihov a do klatovských katakomb. Na naše výlety zveme všechny zájemce i z řad Chalupářů (info u Drahušky Houdkové). *-red-*

Brigády, brigády, to my máme rádi…

Však je při nich veselo, když se sejde dobrá parta lidí, za kterými je vidět kus práce.

Spolek ROSa svolal členy v sobotu **13. dubna** na úklid a hrabání prostoru na Vyhlídce na Šibeňáku. Někteří rábští tam byli dokonce poprvé, a tak obdivovali altán, výsadbu ovocných stromů a pěkný výhled. Od města jsme měli půjčený traktůrek s valníkem a nářadí a přestože bylo chladno, při práci jsme se i zapotili. Za námi zůstal vyklizený prostor a před námi další brigáda, na které jsme se spontánně hned domluvili.

V sobotu **11. května** to vypadalo ve 14 hodin opravdu na déšť. Sešli jsme se na vysázené třešňovce pod vodojemem a s obavami hleděli na černé mraky. Vydatný liják nás nakonec promočil na tělo až v 17 hodin, ale to už jsme měli za sebou vyřezání téměř všeho roští, vysekání staré trávy a zbyly k odvozu jen hromady suché trávy. Po celou dobu naší práce hučely 4 křovinořezy v rukách Jarušky, Vládi, Tomáše a Vaška, my ostatní jsme vyštípávali nálety, hrabali posekané plochy, snášeli na hromady. Petr to nestačil ani odvážet, takoví jsme byli makáči. Vysázené třešně z roku 2017 už byly olistěné a snad se jim bude dařit i nadále a odolají zvěři i vandalům. *-mj-*

Brigáda na třešňovce pod vodojemem v Rabí

Vítání občánků

Po dvou letech se konalo v neděli 2. června vítání občánků v obřadní síni města Rabí.
Pořadateli této akce je městský úřad a spolek ROSa. Letos jsme přivítali 3 chlapečky (dva Jiříky a Viléma) a 1 holčičku (Terezku). Zazpívat a přednést básničku přišly děti z místní mateřské školky pod vedením Evy Mešinové a po krátkém proslovu k rodičům se rozdávaly dárky a květiny. Je to hezká tradice znovu zavedená od roku 2010 a jen doufáme, že stále budeme mít možnost přivítat nově narozené děti v našich obcích.

-mj-

Sušický Klíček v ubytovně na hřišti

Možná jste si všimli, že se v okolí ubytovny a na náměstí v Rabí pohybovala trochu hlučící a smějící se skupinka 18 mladých lidí, z nichž někteří byli na vozíčku…
Tak to byl sušický Klíček (to je zařízení pro osoby se zdravotním postižením), na svém třídenním pobytu v ubytovně na hřišti od **22. do 24. května**. V loňském roce byli ubytovaní v kempu ve mlýně a letos požádali starostu města o možnost využít bezbarierové ubytování blíže k centru Rabí. Moc se jim líbila návštěva expozice sokolnictví i muzea řemesel, pobavili se na atrakcích v Hlinovatkách, pochutnali si na obědu v Rábské hospůdce a využili i plochu našeho velkého hřiště. Všichni se shodli v tom, že jim krásně čisté a zařízené prostory ubytovny vyhovovaly a ocenili vstřícnost zaměstnanců města, kteří poskytli vše potřebné pro jejich pobyt. *-mj-*

Grilování na hlinovatkách

Letošní opravdu nadměrně horké léto přálo večerním posezením u grilu s vychlazeným pivem nebo vínem. Spolek ROSa svolal občany původně na sobotu 3.8., ale po předpovědi deště jsme pomocí obecního infokanálu přesměrovali občany na neděli **4. srpna**. A to již byl krásný slunečný den a sešlo se nás opět více než loni. Grilovalo se, pilo, povídalo a po šesti hodinách jsme se rozešli s pocitem báječně stráveného nedělního podvečera a slibem, že si to musíme společně dát ještě jednou začátkem září. Opravdu sousedské povídání má něco do sebe a o děti nemusíme mít žádný strach, ty se vyřádily na plácku dosyta na atrakcích.

A pro ty, kteří ještě nemají zavedené sms od obce z infokanálu, vřele doporučuji. Budete mít informace po ruce kdykoli a ušetříte si chůzi na akci, která byla nakonec přesunuta na jiný termín. Návod je na webu nebo ve vývěsce města.

-red

Prázdninové letní odpoledne

Facebookem už proběhlo spoustu krásných fotek, tak jen pro vzpomínku malé připomenutí.
Ten den, předposlední prázdninovou sobotu, si „sedlo“ , jak se říká, snad úplně všechno. Počasí tak akorát na sportovní odpoledne, spousta dětí, co si chtěla zaběhat, zaskákat, zahází... a bojovat tak o sladké medaile. A že věková hranice nebyla stanovena, mohutně se fandilo jak nejmladšímu 3-letému Adámkovi a skoro stejně staré Elišce, tak i nejstaršímu 16-letému Dádovi. Díky SDH Volšovy a Pájovi si děti po sportovním odpoledni užily moře nastříkané pěny, která přilákala i stanující vodáky.

Pak už se všichni spokojeně pustili do opékání buřtů, zapálila se velká vatra a začal upovídaný večer. Nikdo se nenudil, nikoho si při „bobříku odvahy“ neodneslo strašidlo.
A co říct závěrem – poděkovat všem, co se zúčastnili, i těm, co vše připravili.

foto: J. Potužník *-hw-*

Jak jsme jeli do Týna

V Čepicích hrají děti ochotnické divadlo již čtyři roky. Začínalo se v roce 2015 jednoduchým představením Hledání noclehu, při kterém se děti otrkaly, o rok později následovala hra Bonifác, předloni Dva tovaryši a zatím poslední hra byla Návrat. Postupně přecházíme na těžší a delší texty.

Ti z vás, kteří jste nám byli po celou dobu věrnými diváky, jistě uznáte, že za těch pár let děti odvedly velký kus práce pro nás všechny i pro sebe. Ze ztrémovaných „herců a hereček“ se časem stali ostřílení kozáci, co to na jevišti umí „rozbalit“. Součástí těchto předvánočních večerů je vždy neodmyslitelně koncert, také v provedení čepických dětí.

Po celou tu dobu jste nám přispívali dobrovolným vstupným, z něhož jsme financovali nezbytnosti, jako například materiál na kulisy nebo barvy. Kolem divadla jsou potřeba rozličné věci, opona, kostýmy, různé doplňky na scénu. To jsme zatím dokázali vždy pokrýt z domácích zdrojů a tak jsme si z dobrovolného vstupného uspořili dětem i nám, co s dětmi nacvičujeme, na zaslouženou odměnu.

30.7.2019 jsme tedy za podpory SDH společně odjížděli za kulturou do Týna nad Vltavou. Při odjezdu jsme zjistili, že jedna z účastníků zájezdu onemocněla. Co teď se vstupenkou? Na místě srazu se náhodou vyskytla čepická občanka...tak a teď rychle: běžet domů, převléct se, uklidit dovnitř peřiny..a už vyrážíme kompletní.

Raději vynecháváme zastávku na zmrzlinu – co kdyby někdo kombinaci plného žaludku a autobusu neunesl? Dorážíme tedy na místo s předstihem. Naším cílem je otáčivé hlediště v Týně nad Vltavou, které je jediné na světě, které postavili a provozují amatérští divadelníci. Vždyť jsme také z kolegiality týnských ochotníků získali vstupenky na věčně vyprodané představení Rebelové, a to hned do první řady!
Vítá nás cedule Vstup.

pokračování na straně 14

zakázán, před otáčivým hledištěm probíhá poslední zkouška. To bychom to nebyli my, abychom se nedokázali přes zákaz dostat a potichounku si vše prohlédnout a poslechnout si poslední rejžovy rady. Tím pádem už o nás ale všichni herci vědí a také už tuší, kam během hry obracet svou pozornost a koho v rámci improvizace vtáhnout do hry. A tak se naše první řada několikrát stane součástí představení. Nakonec se nám povede i improvizaci Týnských posunout ještě o krůček dál k všeobecnému veselí.

A už je tu konec. Všude tma, my si dáváme sraz pod osvětlením. Vtom za námi přichází několik herců, ptají se, jak se představení dětem líbilo, motivují je k dalšímu hraní a zvou na další hry. A příště prý mají Čepičtí nastudovat Rebely!

Cesta zpět plyne za všeobecně dobré nálady až do chvíle, kdy opravdu jeden žaludek jízdu nezvládne. To ale k autobusovým výletům neodmyslitelně patří.

Tenhle zájezd na strhující představení nám všem zůstane v paměti. Však jsme se o něj taky zasloužili! *-jk-*

Tábor v Čepicích

V půlce července konečně přišla. Některé děti na ni čekaly už ode dne, kdy se za nimi na konci školního roku zavřely dveře školy či školky. Co? No SMS. Esemeska, která zve všechna čepická a jim spřízněná dítka na tábor. Nebo na soustředění hasičských dětí a mládeže. Jak kdo chcete, obé je správně. Esemeska, která hlásila, že začátek tábora se chystá na neděli 21.července, 17 hodin. Toho také hned využilo 13 odvážlivců, kteří kolem té páté hodiny měli již skoro stany postavené a už se jen rozhlíželi, kdože se to letos ještě dostaví. A dostavili se - Amálka Prchalová, Dáda, Páťa a Andrejka Ježkovi, Ládík a Zdenda Dobiášovi, Štěpa Kůs, Kuba Kazda, Kuba Lohberger, Barča a Terezka Haisovy a Eliška a Mareček Sulánovi. Pak za námi ještě nepravidelně, v rámci odvahy a možností, docházeli ještě Rostík Dobiáš a Ládík Prchal.

První den si děti jen postavily stany a zahrály si nespočet různých míčových her. Pak si opekly buřtíky a následně si posedaly k ohníčku v našem novém krbišti, kde si dlouho do noci povídaly, zpívaly a bavily se. A taky si mezi sebou připravily bobříka odvahy.

Druhý den na našem táboře obvykle bývá výlet. Nejinak tomu bylo i letos, vyrazila jsem s nimi hned po snídani opět na Rabí, kde si vždycky dáme zmrzlinu a jdeme pozdravit našeho pana starostu, aby věděl, jak tráví čepické děti malinkatou část prázdnin. Už tam takhle za ním chodíme celých 5 let, co tábor organizujeme, ale nikdy jsme ještě neměli to štěstí ho tam zastihnout, vždy byl někde v terénu. Až letos. Nacpali jsme se všichni k němu do kanceláře a kraťoučce jsme se příjemně pobavili. Tvářil se, že nás rád vidí a my mu to věříme. Po výletu a dobrém obědě (buřtgulášek) jsme šli do řeky a pak jsme se věnovali tréninku hasičské dovednosti. Připravila jsem jim

různé smotávání a rozmotávání hadic a jejich napojování na troják a proudnici. Pak jsme to dali i na čas, starší měli těžší variantu a ti mladší pochopitelně jednodušší. Pak za námi přijel Pája, velitel dětských hasičů, a v soutěžení se pokračovalo. Ten jim vymyslel mnohem obtížnější variantu, ale to děti vůbec nezaskočilo. Suverénní vítězství v obou soutěžích patřilo Elišce, která všem vytřela zrak, její časy nepokořil nikdo.

Pak následovala večeře, dětmi velmi oblíbené hotdogy a opět přehršel míčových her a přetahovaná, pak ještě trochu pytlíkovky a zase to sezeníčko u ohně. Tento den jsem taky zjistila, že některé děti sem tam použijí nějaké, jak bych to nazvala, nevhodné, nehezké, nekamarádské, no zkrátka sprosté slovo. Tak jsem vymyslela, že ten, kdo bude chycen, bude mýt nádobí. Což i fungovalo. Dokonce ten, kdo myl nádobí nejčastěji, sám hlídal, kdo se kdy taky uřekne, aby v tom nebyl sám. Byla to docela sranda, protože když nás pak jednou přišel navštívit Luboš, ... no nekecám, chytli ho taky.

Třetí den byl ve znamení stopovaček. Děti se rozdělily na dvě družstva. Dopoledne si připravila tuto hru první parta pro druhou a odpoledne, po obědě - špagety - a po koupačce se to obrátilo. Děti si to vymýšlely celé samy. Já jsem při tom jen dohlížela, aby ty úkoly, který si vzájemně dávaly, měly smysl a nebyly to žádné hlouposti. A pak, jestli je poctivě plní. Třeba: spočtěte, kolik je v "Bavorech" psů. Sranda.

Pak zase koupačka, protože byl opět hic a pak jsme si zahráli pár oddychových her v chládku. Třeba autoportrét nebo inzerát nebo příběh. Všechny tyto hry mají jednoho společného jmenovatele, a to - že jsou na pokračování. Jeden napíše nějaké slovo nebo nakreslí nějakou část těla, přehne papír a pošle dalšímu, ten zas něco připíše či přimaluje a tak dále. Pak z toho vzniknou někdy hrozný srandy, nás nejvíc pobavil inzerát: Prodám hubeného Patrika, za měsíc prázdnin, přivezu ho k vám domů, zn. nepřestává smrdět. Po večeři hranolky, další míčové hry, pak pozdní večeře v podobě „pytlíkovky“ vařené na ohni a opět zábava v krbišti. Někteří se náramně bavili i tím, že strkali nohy do popela a pak se děsně divili, že se musí jít umýt. Těsně před spaním se skoro všechny děti rozhodly, že budou spát společně pod širákem. Hezké rozhodnutí. A tak spaly. Poslední den po snídani ještě malý výlet do štoly nad Čepicemi, koupání a pak už jsme pomalu začali uklízet. Pro děti, co zrovna neměly nic na práci, byla připravena Jiřčina středeční chvilka poezie. Ani byste nevěřili, jak to ty děti bavilo. Pak ještě poslední společný oběd - těstoviny carbonare, koupačka a rozchod domů.

Tak takhle probíhal náš tábor. Já doufám, že si ho děti užily. Byl sice jen pár dnů, ale myslím, že zážitků máme mraky. A to hlavně díky našim hasičům, kteří i letos znovu celý tábor zaplatili a poskytli nám zázemí v kempu a v klubovně. Pak díky všem, kteří nám cokoliv přinesli - Marcelka džemy, Janina šťávu a hafo štrůdlí, Edík kečupy, Ivetka koláč. Taky pár melounů se nám sešlo. Bylo toho asi víc, a já teď marně přemýšlím, na koho jsem zapomněla. Omlouvám se... Pak díky Jiřce a Jardovi za technickou pomoc. A také Danuš, bez které by naše žaludky nebyly tak spokojené jako byly. Jsem ráda, že mi ani letos nedala košem, přestože měla spoustu jiné práce. A konečně všem, co našemu táboru fandí a podporují nás. Ani bez vás by to nešlo, kamarádi naši zlatí. Díky.

-hs-

VIII. Setkání harmonikářů v Čepicích

Dne 13. července 2019 uspořádal Sbor dobrovolných hasičů v Čepicích VIII. setkání harmonikářů, které se konalo v areálu místního tábořiště.

K počátku těchto setkání uvádím, že první setkání byla uskutečněna již v 80. tých letech minulého století v Žichovicích v zámeckém parku. Po zrušení zastřešeného tanečního parketu bylo několik ročníků pořádáno na fotbalovém stadionu a v neposlední řadě tato akce přešla s mojí osobou po přestěhování do obce Čepice. Zde ji společně s místními hasiči každý rok na počátku měsíce července pořádáme. Celkově se jednalo o 31. ročník.

Tradiční setkání v letošním roce za nemocného Jana Míčku provázel Miloslav Ježek a zhostil se svého úkolu velmi dobře.. V bohatém odpoledním programu se představily skupiny Kůrovci z Kašperských Hor, Úterníci z Horažďovic, Písečtí blonďáci, Zdeněk Krýsl z Volšov, Vladimír Hůda z Heřmaně u Českých Budějovic, domácí bratři Ježkové a Štěpánek Kůs se svou sestrou a maminkou, nejmladší vystupující byla teprve devítiletá Adélka Pokorná z Plzně.

Přestože jsme přidali místa k sezení ještě před začátkem, byla všechna místa obsazena. A bylo také proč. Vždyť se přece všichni měli na co těšit. Každý si našel svého oblíbeného muzikanta nebo kapelu. A co je důležité, že účinkující mezi sebou nesoutěží, ale každý předvádí jen své znalosti a umění, které jeho muzikantský život provází. Po oficiálním úvodu se všichni harmonikáři sešli ke společné fotografii a pak už začala ta správná smršť ve hraní na harmoniky spojená se zpěvem. K dobré atmosféře přispělo pěkné počasí, výborná obsluha a pár sladkých pochutinek od našich čepických děvčat. Od 18:45 hodin vystoupilo populární duo děvčat z televizní stanice Šlágr " PIŇAKOLÁDA". Nadšené reakce přítomných a večerní sluníčko podpořily názor, že se jedná o jedno z nejúspěšnějších setkání. Závěrem úspěšného programu byla volná zábava. A tak se zpívalo, tančilo a veselilo do nočních hodin. Návštěvníci s velkým uspokojením opouštěli pěkný areál a již se těšili za rok na další ročník, který se bude konat v sobotu dne 4.7. 2020 od 14:00 hodin a pro velký úspěch bude znovu při tom třešnička na dortu "PIŇAKOLÁDA", která vystoupí s volnou zábavou od 18.00 do 21.00 hodin. Závěrem děkujeme Městskému úřadu Rabí za spolufinancování této krásné akce. -jš-

Foto: Jaroslav Potužník

Pavla a Soňa z PiňaKolády, uprostřed Jarda Šuba a Míla Ježek

Na Berlín!!!

Vážení přátelé,
po nějaké době bychom se s Vámi chtěli podělit o zážitky z naší letošní výpravy neformální cyklistické skupiny Skóól! Naposledy jsme vás seznámili s naší cestou do Klobouk na Moravě, o rok později do Vídně. Od té doby každoročně vyrážíme na jeden delší cyklovýlet, loni to byla Budapešť, letos jsme vybrali Berlín.

Po náročné přípravě trasy, kterou precizně a do nejmenšího detailu vypracoval a zařídil Pepa Klásek (náš guru), jsme tedy 17.8.2019 vyrazili dobýt Berlín.

Dojeli jsme vlakem do Prahy a odtud jsme vyrazili směrem na Litoměřice již na kolech.

Jelo nás tentokrát devět - Pepa a Katka Kláskovi, Pepa Matějka, Jirka Valdman (Čepice), Alča a Venca Bublíkovi, Richard Hagara (Žichovice) a Jana a Karel Patlejchovi (Dobršín). Počasí nám přálo, z Prahy jsme se vymotali bez problémů a pak až do Litoměřic to hezky utíkalo.

Druhý den vedla naše cesta z Litoměřic do Bad Schandau, lázeňského městečka v Sasku. Jede se podél Labe a pro cyklisty můžeme tuto trasu vřele doporučit. Je tam na co se dívat a navíc skoro pořád rovina. Takže vhodné i pro méně zdatné cyklisty.

Třetí úsek z Bad Schandau přes Drážďany do Míšně (Meissen). Tak to je něco pro milovníky architektury! Ten den nám poprvé a také naposledy zapršelo, ale byli jsme na to připraveni. Pláštěnky nám velmi slušely 😁.

Čtvrtý den, etapa z Míšně do Herzbergu. Tam jsme se již odklonili od Labe a zamířili na sever. Tahle krajina není už tak pozoruhodná jako podél řeky, ale vždycky se něco zajímavého najde. Přespali jsme v hezkém zámečku, který byl stylově vybaven.

Den pátý - trasa Herzdorf-Klausdorf. Na tomto úseku bylo asi nejvíc znát, že jsme v bývalé NDR. Stále to tu nese stopu východního bloku.

No a pak už hurá na Berlín! Měli jsme na prohlídku města den a půl a ukázalo se, že je to málo. Najezdili jsme po městě asi třicet kilometrů, viděli jsme spoustu památek, ale ještě by se dalo mnoho objevovat.

V průběhu týdne jsme zažili i spoustu humorných okamžiků. Třeba neplánované artistické vystoupení dvou členů naší skupiny s koly na eskalátoru v Plzni.. Za celou výpravu jsme najeli v dobré náladě 530 kilometrů na kolech a měli jen jeden defekt. Takže nám i přálo štěstí.Loučím se za naši cyklofilní družinu a přeji krásný zbytek léta. Skóól! -rh-

Braniborská brána—uprostřed Jirka a Pepa

Bad Liebenwerda—lázně v Braniborsku

Již 5. rokem jsou dny otevřených dveří v Bojanovicích

Před pěti lety se do Bojanovic přistěhoval Belgičan, který vesnici zajímavým způsobem oživil. Pan Deklerck totiž od svých 17 let sbírá stacionární motory a starou techniku. Mnoho motorů pochází z Česka, a některé jsou jedinečné. Nyní již popáté zorganizoval víkendovou výstavu své sbírky. Počasí se vydařilo, což je velmi důležité, protože se velká část výstavy nachází venku.

Motory, které se společně s panem Deklerckem přistěhovaly z Belgie, se na štítku honosí jmény českých technických velikánů jako jsou například firmy Lorenz z Kroměříže, Benz z Třebíče, Wichterle z Prostějova, Kokora z Přerova a Slavie z Napajedel. Mezi vystavenými kusy však najdete i motory z Velké Británie, Francie a Belgie. Nejstarší motor pochází přibližně z roku 1895 a postavil ho vynálezce čtyřtaktního motoru Nicolas August Otto.

Letošní ročník přilákal dvakrát tolik lidí než v minulém roce. Mimo českých návštěvníků jste se tu mohli setkat s lidmi z Belgie, Velké Británie, Francie a dokonce z Finska!

Během výstavy byly v chodu tři velké motory.

Unikátní plynový motor Benz z roku 1910 je dnes největším zachovalým motorem výrobce. Lehký plyn, který motor pohání, vzniká zplyňováním uhlí. Během výstavy však pan Deklerck používal propan butan, protože zplynovací jednotka motoru je stále ještě v Belgii!

Největší motor, značky Claeys, pochází z Belgie a váží 2700 kg. Byl vyroben v roce 1925. Továrna Claeys, která v Evropě vyráběla první kombajny, stále ještě existuje, i když už pod americkým vedením a jménem Case New Holland. Vystavený dvoutaktní motor je velmi zajímavý. Jako palivo totiž můžete použít téměř cokoliv, co hoří, takže například i motorový olej nebo dokonce olej z vaší domácí fritézy.

Třetí motor francouzské značky Japy z roku 1925 se až tři dny před výstavou podařilo opravit a znovu oživit. Tento motor má pohánět stroje v historické dílně.

Pan Deklerck totiž pracuje na velkém projektu. Doma si zařizuje dílnu na obrábění kovů, způsobem, kterým dílny fungovaly před 100 lety. Všechny stroje pohání jeden spalovací motor, který zároveň generuje elektřinu pro osvětlení. Motor je umístěn v malé strojovně za prosklenou stěnou, tu pan Deklerck vyrobí z krásných rekuperovaných oken ze staré továrny Schwarzkopf (potom Solo) v Sušici. Všechny stroje jsou poháněny transmisní hřídelí a plochými řemeny. Podobně vybavené funkční dílny se již téměř nedají najít. Letos poprvé se návštěvníci mohli na příkladu stroje šepink z roku (asi) 1890 podívat, jak bude vše fungovat. Šepink se před sto lety používal na formování plošin. Lidé si mohli zkusit použít i takzvaný ruční (francouzský) šepink, který také pochází přibližně z roku (asi) 1890. Oba šepinky majitel před 40 lety doslova zachránil (neúplné a zkorodované) ze šrotu.

V rámci výstavy se zdarma točilo pivo. Stání pro vepře v přízemní části domu je totiž přestaveno na útulnou hospůdku. I děti si přišly na své. Mohly se povozit profesionálním vláčkem z Maďarska.

Tímto způsobem si pan Deklerck snaží získat obyvatele Bojanovic. Nechce, aby ho nadále izolovali jako nezvaného imigranta. I proto teď koupil starou kovárnu na návsi, ze které chce udělat obecní hospodu. Chce poskytnout místo, kde se mohou setkávat sousedé, i přátelé a známí.

Svoji výstavu pan Deklerck pořádá vždy poslední víkend v červenci. Jste srdečně zváni na další ročníky! *-jd-*

Skvělá propagace dámy

Již 4. ročník „hradního“ turnaje v české dámě přinesl mnohá překvapení. Především se jednalo o jeden z nejmasovějších turnajů u nás v poslední době. Sešlo se 22 hráčů z celé republiky. Zastoupeny byly Praha, Brno, Pardubice, východní Morava, Krkonoše, Krušné hory a což je zvláště pro mě velmi potěšující i Šumava nebo lépe řečeno naše blízké Pošumaví. Hned 10 nových hráčů zasedlo k hracím stolkům k těm zkušeným. A hrálo se v nádherných prostorách hradů Blatná a Rabí. Nutno říci, že pořadatelé z České federace dámy všude našli pochopení a velkou ochotu uspořádat tuto akci právě v těchto hradech. Na ruku nám šli i sponzoři, samozřejmě oba hrady, město Rabí a čtenářům neznámá řada dalších sponzorů.

Na hráče čekalo v Blatné velké překvapení, a to přímo setkání s majitelkou zámku, baronkou J. Hildprantovou, velice milou a usměvavou dámou, která se živě zajímala o samotnou hru i hráče samotné. Velice ochotně se s námi vyfotila a umožnila prohlídku zámku (který vznikl přestavbou původního hradu) zdarma. Závěrečnou atrakcí byla soutěž družstev na velkých hracích deskách se skutečnými kameny z Otavy. Nádherný den pak někteří hráči zakončili návštěvou úžasného koncertu Anety Langerové jenž byl v prostorách hradu Rabí.

Druhý den pak na gotickém Rabí přinesl další velké překvapení. Po sponzorské prohlídce hradu si přišli zahrát i místní a vůbec se neztratili. Nyní již zkušený Pepík Tauchen vyhrál „B“ finále, na 3. místě skončil budětický Vašek Chládek. Ostudu neudělali ani Tomáš Nárovec s Drahuškou Houdkovou. Atmosféru hradu umocnilo i setkání s dravci a jejich ošetřovateli. „A“ finále (10 hráčů) patřilo těm zkušeným, vítězem se stal J. Dvořák z Nové Vsi v Krušných horách, druhým byl nestor české dámy P. Kadeřábek z Brna a bronzovou medaili získal V. Marek z Vráže u Berouna, který je mimochodem částečným pošumavákem, má chalupu v Myslívě. Čtvrtým pak byl hlavní organizátor R.Töpfer z Budětic.

Slavnostního ceremoniálu předávání cen se ujaly zástupkyně města a hradu E. Nárovcová a M. Krismanová. Za hráče pak organizátorům poděkoval právě P. Kadeřábek, který vyzdvihl vysokou úroveň turnaje a projevil přání pokračování turnaje. J. Tauchen okamžitě navrhl Strakonice a jeho přání bude zřejmě vyslyšeno. Závěrečný malý raut sponzorovaný L Karasem z Budětic byl milou tečkou za povedenou akcí.

Josef Tauchen těsně před polibkem paní Baronky

Dáma na hradu Rabí

Účastníci turnaje

Foto, text: *R.Töpfer*

Vesnice roku Plzeňského kraje 2019

Přihláška do soutěže Vesnice roku Plzeňského kraje v roce 2019 byla poslána a po ohlášení termínu příjezdu komisařů v úterý **28.května** od 16 do 18 hodin nastala otázka, kam je letos zavedeme a co jim ukážeme.

Na pracovní schůzce jsme naplánovali suchou i mokrou variantu a když přišel den D, bylo jasné, podle uplakaného počasí, že opět zvítězila mokrá cesta. Přivítání bylo tradičně v knihovně rábskou vodou a pouťovými koláči a pak už vyrazil starosta s celou komisí do kostela sv. Jana Nepomuckého, do Bojanovic ke kapličce, na dětský plácek a cestou zpět přes rábský Dvůr k nové zvoničce u Rybárny, potom do Čepic ke kapličce a k soše sv. Jana na mostě. Nakonec mírně prochladlé členy komise už organizátoři vítali v čepickém kempu, kde hořel oheň a čekal horký čaj a káva. Malé pohoštění z domácích zdrojů přišlo k chuti všem a komisaři mohli obdivovat nový altán i zázemí pro děti a hasiče. Dvě hodiny uběhly jako voda v řece Otavě a po odjezdu komise zůstal v nás všech pocit příjemně stráveného času.

Vyhlášení vítězů soutěže se letos konalo v sobotu 17.8. v Pačejově, která získala titul nejvyšší a zlatou stuhu. Ani město Rabí nezůstalo bez ocenění. Komisi se moc líbila zvonička u Rybárny a za ni jsme dostali šek na 10 tisíc korun, diplom a medaili. Květinu ve váze jsme odvezli po návratu ke zvoničce jako symbolické poděkování za ocenění v soutěži. -red-

Kosmetika v Rabí

Přijďte ji vyzkoušet k Vendulce Fryjové, která Vás ráda zkrášlí kdykoliv ve svém kosmetickém salonu v Rabí čp.96 (u Bláhů). Objednávky na tel. 604 466 381 nebo osobně.

Připravujeme pro vás v Rabí:

7. září grilování na Hlinovatkách
26.-28.září zájezd do sklípku na Moravu s ochotníky z Podmokel
říjen – Drakiáda
23.11. divadlo Hašler ve Spolkovém domu
výlety nejen pro seniory v září a říjnu
30.11. Nebíčko a Peklíčko
1.12. rozsvícení vánočního stromu

Martin Bobula
„KOVÁŘ Z BOJANOVIC“

Dne 17.8. to bylo 5 let, od chvíle kdy nás náhle opustil náš kamarád a přítel.
Všem, kteří vzpomenou s námi, děkujeme.

Okénko do MŠ Rabí

Ahoj školo, sbohem prázdniny

Zimu jsme vyhnali, jak jsem psala v posledním čísle RN, společně s dětmi a jejich rodiči koncem března, když jsme spolu vynesli Moranu, a tak jsme se těšili na jaro, které už ťukalo na vrata.

Besídku „nejen“ pro maminky jsme spojili s Velikonocemi. A tak jsme jako dáreček pro maminky připravili jarní osení s velikonočním zápichem a besídka byla proložena básničkami pro maminky.

Den Země jsme s dětmi oslavili v přírodě, kdy děti měly s sebou rukavice, aby se neumazaly od odpadu a nesly tašky na třídění. Přírodu jsme se snažili od nečistot uklidit. Na sklo, které se v přírodě také našlo, děti nesahaly, to jsme sbíraly my, paní učitelky, ale ostatních věcí jako jsou plasty a papír bylo v okolí našeho hradu požehnaně a děti přírodě rády pomohly, aby mohla dýchat. Po skončení akce se děti nechaly slyšet, že brzo půjdeme čistit znovu a každého předmětu, který následně do přírody nepatřil, se vždy všimly.

Zápis do mateřské školy se letos konal 2.května a zájem byl veliký. Zájem o mateřskou školu mělo 7 zákonných zástupců. 6 dětí bylo přijato, 1 dítě podle daných kritérií nepřijato. Od září tak bude mít mateřská škola 21 dětí. V tento den měly děti i projektový den. Byla jim představena nová stavebnice, která má pomoci v dopravní výchově – uvědomit si přechod pro chodce, dopravní značky, pravidla silničního provozu a i jiné didaktické hry.

Jaro nám přálo a my si ho vychutnávali plnými doušky venku. Se staršími dětmi jsme chodili na delší procházky, ale někdy to zvládali i ty menší. Chodili jsme vít pampeliškové věnečky, černým uhlem jsme kreslili hrad Rabí (to starší děti moc bavilo) a všichni jsme došli ke kostelíku. Poslední měsíce jsme využívali i linkového autobusu a jezdili jsme za zábavou do Sušice – navštívili jsme výstavu v kině, Fuferna – dětské hřiště a zašli jsme se podívat i na jednu takovou malou zoologickou zahradu, kde jsme se mohli i zchladit v bazénu. Zajeli jsme si i dál do Kašperských Hor do střediska environmentální výchovy, kde nám byl představen výukový program o vlcích.

V květnu jsme pak společně s MŠ Žichovice

Děti se učí správně třídit odpady

v kulturním domu Rabí shlédli pohádku O hastrmanských buchtách od ochotníků Divadla z Pošumaví. Děti ochutnaly „zelené“ hastrmanské buchty a společně si s herci zatancovaly.

Ty nejdůležitější a troufám si říct, že i nejkrásnější akce nás čekaly v červnu. Nejdříve jsme navštívili SDH v Rabí, kde na nás čekali pan Hejpetr a paní Strolená. Pan Hejpetr dětem předvedl hasičské vybavení, pak nás odvezla 2 hasičská auta na fotbalové hřiště, kde pro děti byla připravená závodní dráha, kterou si všechny děti vyzkoušely. Také zkusily stříkání na cíl – na plechovky a shlédly hasicí proud, který využívají hasiči při zásazích. Dětem se moc líbilo. Od SDH obdržely

pokračování na straně 22

Pasování předškoláků

Natírání plotu z leva Tomáš Nárovec, ředitelka a Václav Toucha

Vycházka na kostelík

Dopravní výchova dětí v MŠ Rabí

omalovánky, sladkou odměnu za účast a další drobnosti a my moc děkujeme za skvěle připravenou akci panu Hejpetrovi a paní Strolené a těšíme se na příště. Abych nezapomněla, musím poděkovat i Drahušce, že se s námi této akce zúčastnila.

Další v pořadí byl školní výlet, na který jsme letos vyjeli linkovým autobusem, a to na Modravu. (Pozn.: Úsměvné bylo, když děti doma říkaly, že jedeme na výlet na Moravu.) Při přestupu v Sušici jsme zjistili, že s námi jedou ještě další 2 třídy ze sušické školky, a tak jsme mohli jen doufat, jestli nás pan řidič vezme- a vzal. Uff. Jelo se. Jelo se skoro 2 hodiny a děti to daly. Na Modravě jsme měli domluvenou návštěvu v Dřeváku (výroba hraček, věcí ze dřeva, možnost prohlédnout si různé stromy/kmeny a možnost prozkoumat i věci pod mikroskopem – to bavilo děti nejvíce). Děti si dle svého vybraly dřevěnou hračku/zvířátko, které si na místě vymalovaly a odvezly si ho domů. Následoval oběd v penzionu Arnika, kde jsme měli objednaný kuřecí řízek s bramborem. Z talířů zmizelo „skoro“ všechno. Než si pro nás zase přijel linkový autobus, šli jsme se ještě projít, proběhnout směrem k Tříjezerním slatím. Na obloze se začalo zatahovat, byla slyšet i bouřka a my doufali, že nám to vyjde. Nastoupili jsme do autobusu a začalo pršet. To, že trochu mrholilo při přestupu v Sušici, nám vůbec nevadilo. Výlet se vydařil a věřím, že si ho užil i náš rodičovský doprovod. Sice nejmenovaným, ale oni ví kdo, patří velké díky.

Poslední v pořadí už je jen třešinka na dortu. Rozloučení se s předškoláky, budoucími školáky. Letos nás opouštěli 4 dívky a 2 kluci. Koncem června tak proběhlo pasování předškoláků. Děti a rodiče se pobavili při loutkové pohádce O neposlušných kůzlátkách, opět se objevil školkový skřítek, který celý rok sledoval děti, jak se jim vede a královna je poté pasovala na školáky. Děti si zahrály připravené soutěže a nakonec si všichni zúčastnění opekli špekáčky. Akce se protáhla do večerních hodin, kdy se předškoláci rozloučili se svými rodiči a ti odešli domů sami. Předškoláci a starší děti, které se toho nebáli, si tak spolu s námi užili školku i v noci.

Koncem června a začátkem července bylo takové teplo, že byla potřeba se trochu zchladit. Nafoukl se tak bazén, napustil se a na školní zahradě nám bylo fajn. Školní záhony nám stihly dát ochutnat i svých darů přírody – jahody a lusky. Mňam! A tak se nám přiblížil konec školního roku. Některé děti zvolaly „ahoj školko“ a co můžeme zvolat teď? No přece- „sbohem prázdniny". *-em-*

Noc s knihou

Nevím, zda se dá říci o druhém ročníku akce, že je tradiční. Pravdou však je, že se většina účastníků již těší na další setkání příští rok.

Akce Noc s knihou proběhla v noci z pátku 31. května na sobotu 1. června 2019 a byla to nejen noc s knihou, ale současně i malá oslava Dne dětí. Letošní téma bylo jako každoročně věnováno H. Ch. Andersenovi. Kromě něj se děti seznámily i s dílem našeho dětského spisovatele pana Eduarda Petišky. Dětí se přihlásilo čtrnáct, od těch nejmenších ze školky až po děti desetileté.

V pátek odpoledne se začaly scházet vybaveny spacáky, karimatkami, plyšáky a hlavně dobrou náladou. Nejdříve si poslechly zajímavosti ze života autorů a pak jim knihovník přečetl některé příběhy od pana Petišky. Drahuška Houdková měla připravené soutěže a hry, a tak odpoledne příjemně uběhlo. K večeři dostaly děti oblíbené párky a po dalších soutěžích a hrách se konečně dočkaly společného ležení a následného spaní. Před usnutím jim Amálka se Štěpánem četli z knížky a vyprávěli různé, zejména hrůzostrašné historky, při kterých pomalu všechny děti usnuly. Některé usínaly až po půlnoci.

Den dětí s knihou v knihovně a spolkové místnosti

Po zkušenosti z loňského roku, kdy jsme si my dospěláci mysleli, že budou spát alespoň do devíti hodin, nás nepřekvapily, když už v půl šesté ráno byly všechny vzhůru. Než se pustily do nachystané snídaně, dala si většina dětí ještě rozcvičku pod vedením Jarky Brejchové. Příchozí návštěvníci Rabí se nestačili divit, když viděli houf dětí běhat a cvičit na náměstí. Kreslení obrázků, hraní s plyšáky, oblíbená doupata mezi policemi s knihami, prohlížení knížek - a čas uběhl jako voda. Pomalu přicházeli rodiče a letošní Noc s knihou skončila. Velké poděkování patří všem, kteří pomohli při organizování této akce, paní Marušce Jamrichové, Drahušce Houdkové, Jarušce Brejchové, Petru Balcarovi, Evě Nárovcové a celé ROSe, bez jejichž pomoci by se tato akce neuskutečnila. A jak bylo uvedeno v úvodu, těšíme se na příští Noc s knihou. Váš knihovník

Tomáš Nárovec

Zprávy z radnice

Vážení občané, letní prázdniny jsou již minulostí. Turismus, tolik skloňované téma v posledních dnech ustupuje z obce a jistý duch nervozity se z městečka vytratí jak pára nad hrncem. Vše se zase vrátí do svých běžných kolejí a o víkendech tu a tam se rádoby ruch připomene, než se nadobro zavřou brány hradu. Pro zmrzlinu si zaskočíme do obchodu, v dnešní době třeba i v neděli a žejdlík piva si dáme klidně v restauraci, která zůstane v zimě otevřena. Budeme se setkávat při různých příležitostech, při kterých bude spíše vonět svařák. To se ale dostáváme v kalendáři trochu daleko. Užívejte si každé chvíle a žijte přítomností, protože o tom, co by mohlo a jak být, vyprávíme většinou s odstupem času, a to je často pozdě na toM něco měnit a napravovat.
Všem přeji pohodu a pevné nervy v tom, v čem je pro každého nutné tyto skutečnosti uplatňovat. Pro někoho je to osobní život, pro druhého práce a pro třetího například výhra oblíbeného týmu.

Co bylo a nebylo, nebo zase bude….

Červenec- oprava silnice od Cihelny do Rabí, 1. etapa
Celá tato akce navazuje na již provedenou opravu, která proběhla v roce 2016 a týkala se úseku Bojanovice – Cihelna. **Bojanovice - Cihelna**: Úsek dlouhý cca 1000 metrů byl opraven asfaltovým krytem částkou 1.699.677,72 Kč (usnesení č.12/2016). Finance byly hrazeny pouze z rozpočtu města, bez dotací. V roce 2016 se totiž nenabízely žádné dotační tituly, které by umožňovaly akci dofinancovat. A proč jsme tedy do celé akce šli? Hlavním důvodem byla cena ropy, která je určujícím faktorem pro celkovou cenu asfaltu. V té době začala být cena asfaltu příznivá a při porovnání se starými rozpočty na obdobnou opravu a očekávaným vývojem ceny ropy na trhu byla právě tato doba vhodná k položení asfaltu, protože přinášela úsporu cca 500.000 Kč.

Ihned po provedení opravy bylo mezi občany, především Bojanovic, slyšet nadšení zakončené bohužel povzdechem. Proč to nedoděláte celé? To byla mnohokrát položená otázka. Vše má svůj čas, zněla odpověď. Opravu celé silnice spílali občané více než dvacet let a teď, když se mocipáni usnesli, že ji opraví, tak v polovině úseku přestanou? Ano přestanou, protože místní správa není jen o zbožných přáních, ale o penězích, o kterých jde v konečném důsledku na prvním místě. Není to jen silnice, ale celé spektrum potřeb, které se dotýkají tu Franty, tu Pepy a jinde zase Václava. Tito jmenovci mi snad prominou, že jsem je užil k přirovnání jednotlivých složek obyvatelstva.

Po třech letech se zase vracíme k místní komunikaci mezi Bojanovicemi a Rabím. V roce 2019 jsme požádali o dotaci na úpravu 1.etapy Cihelna – Rabí. Je to jedna z mála místních komunikací v k.ú. Rabí, ke které není třeba projektová dokumentace a stavební povolení k provedení opravy, jelikož je mimo městskou památkovou zónu. Avšak je nutné stejně komunikovat s odborem památkové péče.

Když najela technika firmy Swietelsky k opravě, opět byl slyšet údiv, který byl jako dříve zakončen povzdechem. K tomuto uvedu, že tentokrát jsme využili dotace z Plzeňského kraje ve výši 440.000 Kč, z celkových nákladů 795.508,73 Kč. Maximální výše dotace z kraje je 500.000 Kč a může tvořit maximálně 70% celkových nákladů. Zhotovení 1. etapy Cihelna – Rabí stojí náš rozpočet částku 355.508,73 Kč. Zde stojí za připomenutí, že jsme v soutěži Vesnice roku PK v roce 2018 obdrželi cenu Hejtmana Plzeňského kraje. Mimo částky 60 tisíc korun, kterou jsme obdrželi za umístění,

pokračování na straně 25

bylo náměstkem hejtmana PK přislíbeno schválení dotace z Programu stabilizace a obnovy venkova pro rok 2019, kterou jsme i přes velký počet žádostí a omezenou alokaci finančních prostředků obdrželi.

Červenec 2019- obnova ohradní zdi kostela sv. Jana Nepomuckého v Rabí, 1. etapa

V červenci byla zahájena 1. etapa obnovy hřbitovní zdi u objektu kostela sv. Jana Nepomuckého v Rabí, která je nemovitou kulturní památkou zapsanou pod rej. č.27446/4-3262.

V roce 2019 jsme poprvé požádali o dotaci z Plzeňského kraje z dotačního titulu Zachování a obnova památkové hodnoty a podstaty nemovité kulturní památky, nebo národní kulturní památky 2019. Bylo požádáno o dotaci ve výši 600.000 Kč z celkových předpokládaných nákladů na obnovu ve výši cca 1.mil. Kč. Z důvodu převisu žádostí a malé alokace finančních prostředků byla plzeňským krajem schválena částka ve výši 150.000 Kč. Z tohoto důvodu byl původní záměr opravy celé zdi rozdělen do dvou etap. První etapa bude stát celkem 487.704,44 Kč a díky dotaci budou náklady na bedrech obce ve výši 337.704,44 Kč. Bohužel, krátce před dokončením opravy došlo k dopravní nehodě, která měla za následek poškození zdi a náhrobků. K nehodě došlo krátce před tím, než se dva pracovníci firmy, provádějící opravu, chystali natírat do míst nehody. O případných následcích nemusíme ani spekulovat.

Příští rok budeme opět žádat o dotaci a v opravě pokračovat. O nutnosti opravy není určitě sporu, jelikož vlivem

vnějších vlivů, především počasí, je eroze kamenného zdiva v takovém rozsahu, že další odkládání by bylo jen a jen na škodu. Na snímku z roku 1968 je patrné režné zdivo, což je více jak 50 let.

S opravou úzce souvisí prostor za hřbitovní zdí, kam byl dlouhá léta ukládán odpad z hrobových míst. Ačkoliv se u vchodu na hřbitov nachází mnoho let dva velkoobjemové kontejnery na komunální odpad (dříve jeden na bioodpad a druhý na komunální odpad), nájemci hrobových míst využívali k odkládání především tzv. kompost za zdí. Tento odpad bylo nutné minimálně jednou za rok naložit a odvézt na skládku. Ke kompostování tam nikdy nic nebylo, jelikož svíčky, plastové kytky, zbytky náhrobků, cihly, hlína prostě k tomu nejsou úplně vhodné. Toto místo již pozbývá významu a s ohledem na opravu zdi bylo zrušeno.

Přestože je na hřbitově odpad jako svíčky, květináče apod. kam odkládat, hází jej někteří „dospělí“ lidé rovnou za zeď. Divné, že?

pokračování na straně 26

Rok 1968 po invazi vojsk Varšavské smlouvy

I když jsou kontejnery u vchodu. Možná, že si tito lidé chtějí připadat jako místní šlechta při obléhání Rabí samotným Žižkou. Květináče, svíčky, cihly, kameny, prostě to, co mají právě po ruce, slouží jako obranný prostředek před domnělým útočníkem. V tu chvíli bychom si přáli stát na druhé straně zdi, nebo ne? Hody komunálem bychom opětovali a věřili, že dojde k nápravě.
Tak až na hřbitově potkáte někoho, kdo hází odpad tam, kam nemá, máte plné právo zasáhnout a sjednat nápravu..... nemusíte při tom nutně chodit za zeď, jednejte na přímo.

Celý jeden rok a teď začíná druhý: Oprava silnice z Náměstí do Dvora

V roce 2018 jsme zahájili plánovanou rekonstrukci vodovodu v této části obce. Byl vyměněn vodovod v délce 255 metrů, 15 vodovodních přípojek a výměna hydrantů za celkovou částku 679.116,72 Kč. Tato akce byla spolufinacována plzeňským krajem ve výši 300.000 Kč.

V této části obce byl asfaltový kryt v absolutně špatném stavu. Po opravě vodovodu se tento stav značně zhoršil, což je pravdou. Současně při provádění opravy vodovodu byl zpracováván projekt na opravu komunikace od Náměstí do Dvora. Při této akci bylo nutné splnit požadavky platné legislativy, kterou mimo mnoha institucí dozoruje Dopravní inspektorát policie ČR a Odbor památkové péče. Když se nám „dařilo“ v jednání s těmito orgány, tak byl jeden velký otazník na bedrech spoluvlastníků pozemku pod komunikací ve Dvoře. Zde je nutné podotknout, že většina spolumajitelů byla projektu nakloněna. Když píši „většina“, tak jisté komplikace s užší částí byly. Přestože jsem ztrácel sílu dál a dál něco řešit, tak jsem se s nimi úspěšně vypořádal. Pokud bych však mohl vrátit čas, tak bych se do akce již nepouštěl, dokud by město Rabí nebylo 100% vlastníkem pozemků pod komunikací.
Díky různým opatřením, které bylo nutné zahrnout do projektu, se celá budoucí akce prodražila na částku přesahující tři miliony korun. Vzhledem k finančním možnostem obce, plánovaným opravám a budoucím investicím, které budou spolufinancované dotacemi, bylo logické přistoupit k žádosti o dotaci z Ministerstva pro místní rozvoj (85% z uznatelných nákladů.). Tato dotace na opravu místních komunikací nově umožňuje od letošního roku přispívat na opravu komunikací, pod nimiž se nachází pozemky vlastní jiných osob.

Pro letošní rok bohužel nebylo naší žádosti vyhověno. V dotačním titulu na opravu místních komunikací MMR bylo celkem 1093 žadatelů s požadavkem na celkovou částku 2231 mil. Kč. Alokace z MMR čítá 466 mil. Kč pro 293 úspěšných žadatelů. Dalších 800 obcí jsou náhradníky či nedoporučenými projekty, s žádostmi o objemu 1765 mil. Kč. Převis žádostí je značný, ale přesto v následujících letech budeme opět žádat. V letošním roce žádalo z klatovského okresu 14 obcí, mezi nimiž jsme byli i my. Z tohoto odstavce vyplývá, že mohu „suše konstatovat“: pokud fungují nějaké zákony pravděpodobnosti, tak máme velké šance, jinak budeme v budoucnu celou akci financovat „ze svého“. Kolem stavu komunikace ve dvoře panuje u některých občanů rozhořčenost, kterou plně chápu, ale k tomu dodám následující:
někdy je nutné projít trnitou, nejednoduchou cestou, abychom dosáhli kýženého cíle, ačkoliv by bylo jednodušší nic neřešit a pouze se do nekonečna odkazovat na to, že Dvůr není obce. Určitě by ubylo rozhořčených občanů nad současným stavem komunikace, ale na druhé straně by přibývalo těch, kteří by kritizovali, že to

pokračování na straně 27

Modře je označen úsek dotčený opravou

je nejhorší silnice v Rabí. Přímočará řešení jsou v tomto případě pomíjivá. A proč? Protože jsou do budoucna stejně velké otazníky, plynoucí z majetkových poměrů pod místní komunikací ve Dvoře. Alespoň že jedním ze spolumajitelů podílu je již město a to pouze za jednu korunu!!!! Pokud by kdokoliv chtěl prodat svůj podíl, tak budoucím generacím v Rabí rozváže svázané ruce, protože jakékoliv práce na tomto veřejném prostranství jsou závislé na budoucích dědických řízeních, možných exekucích, zástavních právech, rozrůstání řad spolumajitelů. Než očekávané problémy nastanou, bude silnice určitě opravena, ale do doby vyřešení vlastnictví pod komunikací, to může být také jedna z posledních investicí v této lokalitě.

„Jejich revírem je obec, jejich náplní práce je odhazování odpadků, jejich počínání je nepochopitelné, oni = bordeláři.

V žádném případě není řeč o zaměstnancích obce, ale o některých lidech, kteří jsou tu a tam identifikovatelní a do budoucna postižitelní.

Ostatně stojí za připomenutí jak si nedávno v obci Hrádek u Sušice místní samospráva na znečišťovatele posvítila. Obecně, po takovém zacílení „na bordeláře“ došlo k samovolnému úklidu kolem nádob na papír a plast a něco dokonce řešila i policie. Zatím jen s výstrahou, pro příště. Někdo by řekl, „kam až to ta obec zašla“? Na místě je se ptát, čeho **Oni** chtějí docílit v době, kdy je možné s odpadem nakládat mnoha odpovědnými způsoby. Tyto způsoby se učí děti od mateřských školek až po ty vysoké. Všechny možné nástroje obce k sjednání nápravy při úklidu veřejných prostranství jsou jen a pouze důsledkem činnosti, za kterou mnohdy stojí lenost bordeláře, než opodstatněné důvody. Zaměstnanci MěÚ Rabí neustále řeší problematiku původců odpadů. Napíši to srozumitelněji. Lidé určitelní a někdy neurčití pohazují odpady, kde se jim zlíbí. Neustále se zabýváme úklidem odpadů na sběrných místech separovaného odpadu mimo nádoby a dalších černých skládek. Do nádob na kovový odpad a jedlé oleje jsou ukládány zbytky z domácností.

Pohozený odpad na žínku, viníka se podařilo identifikovat

Obsah valníku, který se objevil dva dny po jarním svozu velkoobjemového odpadu. Koleje traktoru a valníku směřovaly do Rabí

Když jsou nezaplněné kontejnery na separovaný odpad (papír-plast), nepochopíme, když u těchto nádob stojí celé krabice a pytle s odpady.

Pochopíme, když někdo chce v jistou chvíli řešit svůj odpad a při pohledu na vysoké nádoby (zvony) se zdá, že jsou plné. Přitom je tam pouze zaseknutá nerozřezaná papírová krabice.

Nepochopíme toho, kdo ji tam umístil nerozřezanou.

Pochopíme, když jsou některé kontejnery (zvony) naplněné před jejich vývozem, což je logické. Nepochopíme, když **Oni** nezkusí jiné sběrné místo.

Pochopíme, když bude mít **On** doma v kuchyni plný odpadkový koš a bordel, který právě sesbíral v domácnosti, pohodí na zem vedle koše. Nepochopíme, když to udělá veřejně, na veřejném prostranství.

Pochopíme, když někdo odveze velkoobjemový odpad do sběrného dvora. Nepochopíme, když ho odveze za JZD.

Pochopíme, když někdo využije svozu velkoobjemového a nebezpečného odpadu dvakrát do roka, který zajišťujeme.. Nepochopíme, když někdo za dva dny po svozu pohodí obsah valníku u bojanovického rybníka.

Jestliže vás výše popsané **<u>pochopíme x nepochopíme</u>** nijak neurazilo a spíše ve vás vyvolalo rozpaky, patříte patrně do skupiny obyvatel, kterým čistota a pořádek v místě, kde žijí, dělá dobře.

Pokud jsem v někom z vás vyvolal vztek, patrně patříte

pokračování na straně 28

do skupiny obyvatel, jimž je nepořádek na veřejnosti vlastní a není vám zatěžko, udělat čímkoliv nepořádek. V tomto případě to bude naše společné tajemství, protože již budete činit kroky vedoucí k nápravě.....alespoň se o to pokuste.
Všem bez rozdílu nabízím možnost, využít můj služební telefon (731264220) k dotazování se mne, jak s čímkoliv naložit. Rád pomohu a najdeme společné řešení. Pokud máte jakýkoliv nápad, jak vylepšit odpadové hospodářství, rád vás vyslechnu, ale nejlépe osobně.

Svoz nádob na separovaný odpad – papír, plast a sklo je řešen minimálně 15 x během roku. Na sedmi sběrných místech ve třech obcích je celkem 28 nádob o celkovém objemu: sklo 15,8 m3, papír 19,1 m3, plast 42,3 m3. Aktivace svozové firmy se řídí většinou hnízdem, které je naplněno na 90%, což bývá na náměstí nebo u bytovek v Rabí cca každých 25 - 30 dní. Ostatní sběrná místa se zkontrolují a vývozce obdrží seznam nádob, které je nutné vyvézt. Zpravidla (pokud nejsou dovolené) je vývoz uskutečněn do tří pracovních dnů. Pokud je sběrné místo na náměstí, či u bytovek plné, využijte sběrné místo u kulturního domu, nebo ve Dvoře, tam je totiž místo!!!!
Za vývoz každé konkrétní nádoby platíme svozové firmě konkrétní sumu dle objemu. Pouze část těchto vydaných prostředků nám vrací firma Ekokom a z tohoto důvodu se snažíme vývozy dělat efektivně.

-mk-

Usnesení č.5/2019

z veřejného zasedání zastupitelstva města Rabí
ze dne 5. 6. 2019 od 17 hodin v zasedací místnosti Spolkového domu Rabí
Počet přítomných zastupitelů 5, omluveni 4- Radka Janečková, Milan Leopold, Ludvík Löffelman, Jan Strolený.
ZM Rabí je usnášeníschopné.

1) Zastupitelstvo města Rabí schvaluje ověřovateli zápisu p. Josefa Tauchena a p. Petra Blacara a zapisovatelkou p. Evu Nárovcovou.
Pro 5 Proti Zdrželi se
Tento bod byl schválen

2) Zastupitelstvo města Rabí schvaluje navržený program zasedání včetně doplňujících bodů.
Pro 5 Proti Zdrželi se
Tento bod byl schválen

3) Zastupitelstvo města Rabí bere na vědomí plnění agendu MěÚ bez výhrad.
Pro 5
Tento bod vzalo ZM jednohlasně na vědomí

4) Zastupitelstvo města Rabí schvaluje umístění novostavby RD Rabí na parc.č. 450.
Pro 5 Proti Zdrželi se
Tento bod byl schválen

5) Zastupitelstvo města Rabí schvaluje stavbu „Silnice II/169 Bojanovice stavební úpravy a odvodnění komunikace“.
Pro 5 Proti Zdrželi se
Tento bod byl schválen

6) Zastupitelstvo města Rabí schvaluje stavbu IV-12-0014575/02 a umístění elektrické přípojky pro připojení novostavby RD na p.p.č. 1346/1 a zřízení věcného břemene pro stavbu IV-12-0014575/02.
Pro 5 Proti Zdrželi se
Tento bod byl schválen

7) Zastupitelstvo města Rabí schvaluje poskytnutí účelové dotace ve výši 32.000 Kč pro FK Budětice 2012, která bude použita na provedení oprav pojistné škodní události po větrech.
Pro 5 Proti Zdrželi se
Tento bod byl schválen

pokračování na straně 29

8) Zastupitelstvo města Rabí schvaluje:

1) Poskytnutí daru místním spolkům:
a) ve výši 15.000 Kč pro: SDH Rabí, SDH Čepice, SDH Bojanovice, ROSa Rabí za komunitní činnost,
b) ve výši 5.000 Kč pro: ČSV místní organizace Rabí, MS Březinka.
2) Poskytnutí účelové dotace ve výši 5.000 Kč
a) spolku Kulturně vlajeme na pořádání hudebního festivalu Ruinfest,
b) SDH Čepice na uspořádání srazu harmonikářů.
Pro 5 Proti Zdrželi se
Tento bod byl schválen

9) Zastupitelstvo města Rabí schvaluje prodej pozemku, po předchozím uveřejnění záměru, p.č. 34/2 v k.ú. Čepice o výměře 24 m2, jehož součástí je kopaná studna, za konečnou cenu 4476 Kč (cena obsahuje: práce spojené s odhadem- 726 Kč, odhadní cena studny- 1670 Kč, cena pozemku 24m2- 1080 Kč, správní poplatek KN- 1000 Kč).
Pro 5 Proti Zdrželi se
Tento bod byl schválen
10) Zastupitelstvo města Rabí schvaluje zpracování projektové dokumentace ve stupni studie „Revitalizace školní zahrady při MŠ v Rabí“ za nabídkovou cenu 20.570 Kč s DPH panem Mgr. Vladimírem Ledvinou.
Pro 5 Proti Zdrželi se
Tento bod byl schválen

11) Zastupitelstvo města Rabí schvaluje zhotovitele opravy ½ úseku místní komunikace Cihelna – Rabí: firmu Swietelsky za nejnižší nabídkovou cenu 795 508,73 Kč s DPH a pověřuje starostu uzavřít smlouvu s dodavatelem a Plzeňským krajem, který je poskytovatelem dotace, a provedení potřebných rozpočtových změn.
Pro 5 Proti Zdrželi se
Tento bod byl schválen

12) Zastupitelstvo města Rabí schvaluje zhotovitele opravy 1. etapy hřbitovní zdi: firmu Tomáš Franta za nejnižší nabídkovou cenu 487 704,44 Kč s DPH 21% a pověřuje starostu uzavřít smlouvu s dodavatelem a Plzeňským krajem, poskytovatelem dotace, a provedení potřebných rozpočtových změn.
Pro 5 Proti Zdrželi se
Tento bod byl schválen

13)Zastupitelstvo města Rabí schvaluje:

a) zhotovitele opravy kanceláře pošty Rabí Firmu Dawer, s.r.o. za nejnižší nabídkovou cenu 350 707,61 Kč s DPH 21% a pověřuje starostu uzavřít smlouvu s dodavatelem, a provedení potřebné rozpočtové úpravy,

b) zhotovitele zabezpečení objektu Radnice a pošty, dle nabídkové ceny 92 229,83 Kč bez DPH, které je podpořeno dotací 60 000 Kč z Plzeňského kraje a pověřuje starostu uzavřít smlouvu s dodavatelem, a provedení potřebné rozpočtové úpravy.
Pro 5 Proti Zdrželi se
Tento bod byl schválen

14)Zastupitelstvo města Rabí schvaluje zřízení cloudového uložiště dat v souladu s potřebnými požadavky na ochranu dat a nařízením GDPR od firmy Bohumil Dach za nabídkovou cenu 22 276,1 Kč S DPH 21% a vzdálenou správu sítě Měú Rabí za paušální poplatek.
Pro 5 Proti Zdrželi se
Tento bod byl schválen

pokračování na straně 30

16) Zastupitelstvo města Rabí schvaluje v souladu s platnými právními předpisy rozpočet na řešení krizových situací na rok 2019 dle přiloženého návrhu.
Pro 5 Proti Zdrželi se
Tento bod byl schválen

17) Zastupitelstvo města Rabí schvaluje rozpočtová opatření č. 1-3 dle přiloženého návrhu.
Pro 5 Proti Zdrželi se
Tento bod byl schválen

18) Zastupitelstvo města Rabí schvaluje přijmutí daru – „Zvonička u Rybárny“ od dárce Davida Kučery z č.p. 37 vč. podmínky, pokud bude Zvonička z tohoto místa přesunuta, přechází zpět do vlastnictví dárce, či jeho nástupců.
Pro 5 Proti Zdrželi se
Tento bod byl schválen

19) Zastupitelstvo města Rabí schvaluje směnu části pozemků p.č. 25, 1810 v k.ú. Rabí, které leží pod komunikací II/169 za pozemek přiléhající k silnici II/169 u hřbitova, který je ve vlastnictví Plzeňského kraje.
Pro 5 Proti Zdrželi se
Tento bod byl schválen

20) Zastupitelstvo města Rabí schvaluje závěrečný účet města Rabí za rok 2018.
Pro 5 Proti Zdrželi se
Tento bod byl schválen

21) Zastupitelstvo města Rabí schvaluje uložení vodovodní přípojky na pozemku p.č. 1050 a 1198 v k.ú. Čepice a zřízení věcného břemene uložení sítí do pozemku ve prospěch obce Žichovice.
Pro 5 Proti Zdrželi se
Tento bod byl schválen

22) Zastupitelstvo města Rabí pověřuje starostu města prověřit zájem občanů Bojanovic o využití služby pojízdné prodejny, která by mohla zajišťovat potravinovou obslužnost v obci.

VELKÉ PODĚKOVÁNÍ patří Václavu Touchovi, který provedl opravu kapličky na Hlinovatkách……..Vašku, děkujeme!!!

Ohlédnutí Roberta Töpfera

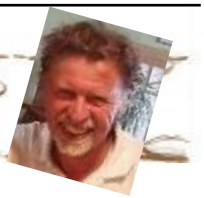

Tak jsme si to léto zase pořádně užili. Horko, že načepované pivo rychle ztrácelo svou kvalitní teplotu a klobásky byly vařící až do posledního sousta. Přesto se návštěvnící na hrad hrnuli od rána do večera a průvodci pomalu nestíhali. Nejčastější otázka na ně byla -"kolikrát na tu věž za den jdete? Tolikrát ?" A pak byly 2 varianty pokračování, buď -to vám tedy nezávidíme nebo naopak, - to vám tedy tu kondičku závidíme.

Jen pár titulků z Klatovského deníku: **Pošumavské hrady praskají ve švech, Kastelán hradu Rabí ing.Broža:" Máme o 10% větší návštěvnost než vloni. Hrad Rabí je nejnavštěvovanějším hradem v Pošumaví** a další. Je nutno

dodat, že v drtivé většině se jednalo o slušné návštěvníky, kteří se zájmem sledovali výklad a mnohdy se aktivně zapojili, byla-li na ně kladena otázka. Mnozí také dodávali, že se sem rádi vrací a přivádějí své známé nebo rodinné příslušníky. On je to teď takový trend navštěvovat památky. Je zajímavé jak je v těchto letních dnech upozaděna politika, známá aféra s ministrem kultury je také prezentována jako hra kluků s kuličkami. Tedy nezajímavá.

O to zajímavější jsou hradní akce, areál dravců v hradním příkopě byl stále plný, navštěvovaná byla i zajímavá výstava v unikátní hradní kryptě, kde M. Zámečník vystavoval své fotografie ze Šumavy spojené s reinkarnační tématikou. Návštěvníci mohli vidět i dráteníky, lukostřelce, mnohá divadelní představení a lahůdkou byl koncert Anety Langerové. Ta s sebou přivezla smyčcové trio, které pozdvihlo koncert na ještě vyšší uměleckou hodnotu. Posluchači také neváhali spolupracovat, a tak některé písně měly mohutný sbor. Na Anetě a její kapele byla evidentně vidět radost z povedeného večera. A to nás ještě čeká hradozámecká noc.

Významnou kapitolou jsou svatby, kdy načinčané svatebčany v lakovkách a podpatcích čeká cesta vzhůru . A pak se ujme věci fotograf(ka), která hledá nejlepší záběry a vláčí svatebčany hradem. Čekám na okamžik, kdy si někdo vzpomene oddávat na věži. A chudák pan starosta s paní matrikářkou... Povídá se i úsměvná příhoda, kdy si novomanželé přáli obřad na paláci, což je otevřený prostor a jsou zde k dispozici kovové židličky, dříve ještě bez podsedáků. A v parném červenci si mnozí na rozpálené židle raději nesedli. Dnes 90% obřadů probíhá v bývalé konírně, kde je samozřejmě příjemněji. A prásknout musím na pana starostu, že se ženil právě v té unikátní kostelní kryptě, „manželství, ale vydrželo na dnešní dobu úctihodných 9 let", dodává s povzdechem starosta. Hrad přináší mnohá překvapení a o těch dalších zase příště.

O Buděticích se zase mluví hodně nahlas

Společné foto SigiTeamu a FK Budětice 2012 s bývalými hráči TJ Sokol Rabí

Po prázdninové odmlce je to zase tady! Ale pojďme ještě na konec té minulé. Po skvělé jízdě přišel trochu útlum, ale nakonec 7. místo znamená tu lepší polovinu a to se počítá. Jde o historicky nejlepší umístění nejmladšího týmu v Pošumaví. Závěrečná dokopná v legendární hospůdce „U Šafandů“ přinesla i hodnocení z úst trenéra Zbyňka Chmelíka , který zcela oprávněně jmenoval jako nejlepšího hráče sezóny brankáře Jirku „Květáka“ Vintera. A zároveň navnadil všechny přítomné oznámením o svém záměru zahájit nový fotbalový ročník přátelským mačem proti legendám dob ne zas tak minulých, se „Sigi“ týmem. A skutečně poslední červencovou sobotu se pod starobylým hradem Rabí objevily avizované hvězdy, jen namátkou – Siegl, Frýdek, Bednář, Koloušek, Otepka i televizní komenátor P. Suchoň a další. Na 300!!! natěšených diváků se nejdříve potěšilo dětským dnem, ukázkami psích dovedností (zásah proti narušiteli, vyčenichání drog, zdolávání překážek) které předvedl kynologický klub ze Sušice a pak již aplaudovalo umění legend. Budětických bylo samozřejmě hodně, zahráli si i dříve narození hráči, Hozman, Korda nebo Homolka, samozřejmě nastoupil i trenér Chmelík (který se mimochodem ukázal jako správný šaman, pršet totiž přestalo přesně se zahájením celé akce) a přestože se střídali jako na hokeji, chvílemi jen bezmocně přihlíželi ťukesu soupeře. O poločase jsem u lavičky hostí zjišťoval střelce branek a Horst Siegl se smál: „ počkejte s tím ještě, těch gólů bude více“. A skutečně bylo. Konečný výsledek 3:6 je ještě milosrdný, ale o skóre určitě nešlo, šlo o efekt a ten se povedl. Viděli jsme, jak se fotbal má skutečně hrát, křiknout si, přesně přihrát a správně vidět. Učme se, přátelé, to byla oslava fotbalu. Konec byl poutavý, mnoho společných foto, přátelská objetí, mnoho úsměvů a především dobrý pocit z kvalitní akce.

A pak již to začalo naostro. Měcholupy, které nás vloni vyškolily najednou nevěděly kam dřív skočit. Budětičtí se překonávali , stačili velmi dobrému soupeři v rychlosti i kombinaci a zaslouženě vedli 2:1 po brankách agilního V.Hozmana. Bohužel to nestačilo. Po vyloučení jednoho z měcholupských tým v závěru takticky propadl a nechal si vstřelit v závěrečných 7 minutách dva góly a body byly v tahu, velká škoda.

V Chudenicích pokračoval festival zahozených šancí a i když byli budětičtí o 2/3 lepší, nakonec padli 3:1. Hrůzný začátek!!! Ale věřme v lepší zítřky a obrat k lepšímu. Kluci, máte na to!!!

Text: Robert Töpfer
Foto: T. Frančíková

Horst Siegl a Zbyněk Chmelík

Myslivecké okénko

Z činnosti mysliveckého spolku "Březinka" Rabí.

Nejúspěšnějším lovcem v posledních letech v odlovu škodné je Josef Svatoš. Tahle "kmotra" to má za sebou.

Z činnosti mysliveckého spolku Březinka Rabí.

Členové a příznivci přírody postavili nový posedkazatelnu v úseku Bojanovice. Ta bude sloužit jak k odstřelu škodné zvěře, tak k odstřelu černé zvěře, která v poslední době škodí na zemědělských plodinách, a to zejména v kukuřicích a v bramborách.

Hospodář mysliveckého spolku Březinka Rabí Josef Koutník se šípem z kuše, který byl před nedávnem nalezen v naší honitbě. Členové spolku a myslivecká stráž věří a doufají, že tento nález zůstane ojedinělý a že nebude docházet k porušování zákona o myslivosti a příslušných trestněprávních předpisů.

Fota a texty: Josef Tauchen

Úřední deska

Pořízení nového územního plánu.....je vidět světlo na konci tunelu

Oprava vodovodu v roce 2019.....něco už máme za sebou a něco před sebou

Podpora turistického ruchu 2019...požádáno o dotaci z Plzeňského kraje, v řešení

Komunikace ve Dvoře.....dotace z Ministerstva místního rozvoje, zamítnuto

Autobusové zastávky v Bojanovicích.....podána žádost o stavební povolení

Oprava hřbitovní zdi..... dokončeno a pro velký úspěch rozbouráno autem

Automatické zvonění v kostele.....v řešení

Osvětlení kostela sv. Jana Nepomuckého.... kde je ten bagřík?

Pošta partner.....oprava v roce 2019, hotovo

Domácí kompostéry na bioodpad.....rozdány, ještě někdo vlastně chtěl...aha

Údržba polních cest.....na podzim dořešíme práce započaté na jaře

Oprava silnice od Cihelny do Rabí 1/2 cesty.....hotovo

Kontejner na textil Diakonie Broumov.....hotovo...je u kulturáku

Dotace na provoz prodejny v Čepicích.....čekáme

Oprava dvou vodovodních přípojek.....hotovo

Pořízení čtyřkolky a vysílaček pro hasiče s dotací 95%.....dodání do konce roku

Výstavba hasičárny v Rabí....řešíme podání žádosti o dotaci

WIFI na hřiště v Rabí zdarma.....řešíme

Ostatní investiční akce.....hledání vhodných dotačních titulů

Upozornění: hlavně se z toho nezbláznit

Vydává Rabský okrašlovací spolek ROSa, sídlo: Rabí 15, 342 01 Rabí, IČO: 22866663
Vychází 4 ročně. Evidenční číslo MK ČR E 20224.

Příští číslo vyjde

Šéfredaktor: Miroslav Kraucher
Redakce: Marie Jamrichová
Drahomíra Houdková
Grafika :Jana Hvostálová
Sazba novin :Miroslav Kraucher